

מספרי ימים במקרא

הרב רפאל ספיי ער *

נווה יעקב, ירושלים

תמצית: עיון בכתובים מלמד כי מספרים במקרא חשובים וסמליים הם, בפרט מספרי ימים. לאחר מעקב אחר כל מספרי הימים במקרא, עולה שדברים צריכים לקרות וקורים בשלישי ובשביעי. על מספרים במקרא ועל משמעותם העולה מתוך עיון בכתובים.

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: (בראשית ב, א)

א. מספרי הימים במקרא

לימוד מעמיק במקרא מלמד, שהמספרים בתנ"ך הינם מהותיים, וזה נכון אפילו על מאורעות המתרחשות, ולא רק במצוות וכד'. במאמר זה נתמקד במספרי ימים, שבהם הדברים אף יותר חד משמעיים משאר המספרים. במקרא יש למעלה ממאה מספרי ימים [בין 120 ל-130]. הרשימה המלאה מובאת בנספח למאמר. [הרשימה ממספר 3 והלאה, שפחות מכאן אינו בגדר מספר אלא קרה הדבר ממחרתו ברצף, כגון ירמיהו ל"א ד' ו'יהי ביום השני להמית את גדליהו". ועכ"פ אין רבים בלשון זה]. ממעקב אחר מספרים אלו עולה, שעל פי רוב, הדברים קורים ביום השלישי או השביעי. מספרים 'שלוש' ו'שבע' [במספרי ימים] נפוצים במקרא כל אחד מהם כארבעים פעמים. [ולפעמים שהם באים יחד, כגון במצוות הזאת מי חטאת, "הוא יחטא בו ביום השלישי וביום השביעי"]. לעומתם, שום מספר ימים אחר איננו מופיע בתדירות גבוהה [אפילו לא עשר פעמים]. וגם שאר רוב המספרים נבאר עניינם בהמשך.

* נערך על ידי יה"ל מתוך שיעור שנמסר בע"פ.

ב. מספר שמונה מעניין מספר שבע

אמנם מצינו גם את המספרים שש ושמונה, אלא שבדקדוק יתברר שהם תמיד באים עם המספר שבע, מפעמים שמכינים ששה ימים ליום השביעי, או ששבעה ימים מכינים ליום השמיני שהוא ריבוי גדול יוצא מן הסדר, אבל לעולם לא יבואו לבדם. ועי' קהלת (יא, ב) "תֵּן חֶלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוֹנָה". [וברש"י: חלקת מלחמך ומשלך לשבעה צריכי חסד, חלק עוד לשמונה שיבואו אחריהם ואל תאמר די. ולכאורה יותר פשוט לפרש, ואפי' לשמיני שיבוא, והוא מעין סגנון הכתוב בתחילת עמוס, "על שלשה פשעי ... ועל ארבעה לא אשיבנו". וכידוע שנדרש כתוב זה גם על ימים].

וגם ברית מילה הוא מפורש בפרשת שמיני, וטמאה שבעת ימים וכו' וביום השמיני ימול וכו'. [גם אפשר להוסיף שהוא מעין מה שמצינו ב"שור או קָשָׁב או עֹז פִּי יִגְלֹד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וַיִּמּוּם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן"]. גם בדברי הימים ב' כ"ט י"ז, שקדשו המקדש לשמונה ימים, הוא כנגד שמונת ימי המילואים שהיו בהם שבעה מכינים לשמיני.

יש לשים לב, שכשהדבר קורה ביום השביעי, פעמים שההכנה היא ששה ימים, ולפעמים שבעה. ומצינו בענין אחד בו קיימים שניהם, בשמות (יג, ו) כתוב "שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חָג לַה'", אבל בדברים (טז, ח) כתוב "שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ לַה' אֱלֹהֶיךָ" - ולא שביום השביעי אין אוכלים מצות, אלא רצה לעשות את השש מכינים לו, והוא מיוחד שהוא גם עצרת. ועיין בשו"ת הרשב"א (ח"א סימן ט) שם הוא נוגע בנקודה ואומר עליה כי יש עוד בזה סוד ענין מקובל ביד מקצת מחכמי תורתנו ויש להם רמז בעניני התורה, וז"ל:

ודע כי יש עוד בזה סוד ענין מקובל ביד מקצת מחכמי תורתנו ויש להם רמז בעניני התורה ואעירך עליהם. הנה שעם היות בריאת העולם בעשרה מאמרות, לא היו ימי המעשה רק ששה והמנוחה בסופם ביום השביעי והוא מכלל ימי ההקף. ובאמת כי לא נפל הענין כן דרך מקרה רק לרצון מכוון מאתו יתברך. וכן נבחרו בתורה השביעיות בימים ובשבועות ובשנים ובשבועות השנים גם בחגים ובכלים הפנימיים שבמקדש כשבעת נרות המנורה. ופעמים ימנה הכתוב ששה ועושה השביעי בפופן מקודש ומכלל ההקף. ופעמים שימנה שבעה ימי הקף שלם ואחר המנין השלם יעשה השמיני מקודש ועומד בפני עצמו שומר ההקף. הנה בתחילת בריאת העולם מנה ששה וקדש השביעי שבת לה', ואחר עשה שבעה שבועות למנין שלם וקדש חג העצרת לאחר מלאת המנין. ואפשר כי על זה רמז באמרו בכתוב (ויקרא כ"ג)

שבע שבתות תמימות תהיינה. לפי שאין כן במספר הימים וכן השמטה והיובל עשה שש שנים ימי עבודה והשמטה והמנוחה בשנה השביעית בימי המעשה והשבת. ומפני שהשנה השביעית מכלל מספר ההקף אינה משתמטת אלא בסופה. והיובל בימי הספירה והחג ששנת היובל זולתי מספר שני השבועיות ועל כן שדות חוזרין לבעליהן בתחלתו וכן העבדים. וכן בחגים בחג הפסח מנה ששה וקדש השביעי עצרת והוא מכלל ההקף ואינו חג בפני עצמו. ובחג הסוכות עשה הקף שלם וביום השמיני קדש חג העצרת ולפיכך הוא חג בפני עצמו. וכן בימות העולם ששת אלפים ימי עבודת העולם ומנהג העולם נוהג והאלף השביעי מנוחה והוא מכלל ההקף סוף הזמנים כתחלתן. כי ששת אלפים כנגד ששת ימי הבריאה והאלף השביעי כנגד יום השבת. וכמדומה שזה קבלה ביד מקצת חכמי ישראל כמפי הנביאים ויש להם בזה סוד עמוק מאד.

אמנם במספר שלש כמעט לא מצינו מתחבר לו ארבע, אלא תמיד שלשה ימים מכינים ליום השלישי עצמו, ורק בעזרא ח' ל"ג ובדברי הימים ב' כ' כ"ו מצינו שיהיו שלשה ימים הכנה ליום רביעי. גם מצינו בשופטים י"ט ה', וישב אתו שלשת ימים וכו' ויהי ביום הרביעי וכו' וישכם בבוקר ביום החמישי וכו', אבל זה גופא מה שבא לומר שם שהיתה יציאה מן הסדר.

ג. שאר המספרים במקרא

ומלבד אלו כמעט לא מצינו מספרי ימים אחרים במקרא, אלא שמצינו קצת עשרה ימים, ושלושים וארבעים יום, שהם כפולות של עשרה עם 4-3. [אמנם לא מפורש שלארבעים יש שלשים המכינים]. וכן מעט מאד אחרים שהם באים ככפולות ידועות של ימים הללו, או חיבורם יחד, עי' בהם ולא אאריך כי מעטים הם. גם הכתוב בשופטים י"א מ', תלכנה בנות ישראל וכו' ארבעת ימים בשנה, אינו לפי הכללים, אבל לא ברור שהיו רצופים. גם לא הזכרתי חנוכת הנשיאים שנים עשר יום, יען לא כללן הכתוב יחד לומר שהיה שנים עשר ימים, נמצא תלוי בענין השבטים שהם כנגד החודשים ולא כנגד הימים, ואכמ"ל.

ורק שני מספרי ימים יש במקרא שאינם לפי הכללים הרגילים. האחד, בתחילת חומש דברים, אחד עשר יום מחרב וכו'. [ויש שם כנראה ענין עם מספר זה, שהרי הדבר היה בחדש האחד עשר, וניתנו שם אחד עשר ציונים למקום הדיבור. וע"ש פי' רשב"ם שהאחד עשר מורכב משלשה אחד ושבעה, אלא שהיום האחד הוא פירש

על הנסיעה מחצרות למדבר פארן, ובאמת יש שהות של יום אחד בקברות התאווה, ככתוב במדבר "ויקם העם כל היום ההוא וכל הלילה וכל יום המחרת" וכו'.¹ והשני, בעזרא (נח' ו' ט"ו), "ותשלם החומה וכו' לחמישים ושנים יום". גם צ"ע הכתוב במדבר י"א י"ט, לא יום אחד תאכלון ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום, ולא העתקתים בנספח, לפי שהם על דרך השלילה, אבל עדיין צ"ע לשון הכתוב, מה האריכות, ומה ס"ד שיהיה חמשה ימים...

ד. הימים שלישי ושביעי – שבת קטן ושבת גדול

שורש מספרי שלש ושבע טמון כבר במעשה בראשית, ששלושת הימים הראשונים הן סדר אחד ושלושת הימים השניים סדר שני, החוזר על הראשון. שהרי ביום הראשון ברא אור, ביום השני הבדיל בין מים עליונים לתחתונים וביום השלישי הוציאה הארץ את פריחתה וחדלה מעט מהיותה תהו. סדר זה חוזר שוב ב-3 הימים האחרונים, שביום הרביעי ברא את המאורות, ביום החמישי ברא בריות במים התחתונים ועל פני רקיע השמים וביום הששי הוציאה הארץ חיים וחדלה מהיות תהו. נמצאת השבת אחר יום הששי אבל גם שביתה מועטת בין השלישי לרביעי. וכך מצינו בדברי חכמים שבלילי רביעיות יש שביתה מועטה!² וסימן לדבר, עונת הפועלים שתים בשבת, כמו ששנינו בפרק חמישי דכתובות (משנה ו'), והיו עושין בליל רביעי וליל שבת. ועי' רות רבה (פ"ר פ"ב) "מכאן אמרו, ת"ח אין משמשין מטותיהן אלא בלילי רביעיות ובלילי שבתות". גם עיין פרק רביעי דנדה (דף לח ע"א), חסידים הראשונים לא היו משמשין מטותיהן אלא ברביעי בשבת וכו'.³ ולכן אמרו בפרק שלישי דתענית (דף כג ע"א), "ונתתי גשמיכם בעתם - בעתם בלילי רביעיות ובלילי שבתות" וכו'. ונראה שפירוש הדרשה 'בעיתם' שהוא רמז לזמן עונה, והיינו משום ש'רביעי' הוא גם לשון רביעת הקרקע,³ וגם לשון שכיבה [וכעין

¹ אלא שזה חדוש שהוא ברביעי ולא בשלישי. שדרך כלל היום השלישי הוא דווקא, וגם כשהכנה אליו הוא שלשה ימים היינו שאינם מלאים, וסופם ביום השלישי, וכמו שנאמר לעיל.

² ואמרו שם, מרביעי ואילך. ומצינו מאז עד שבת הוא זמן זיווג, כדאמרו בפרק ראשון דכתובות (דף ה' ע"א), בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים אלמנה נשאת בחמישי ונבעלת בששי הואיל ונאמרה בו ברכה לאדם. אבל ג' ימים ראשונים של שבוע שקדו וכו'.

³ ועיין פרק ראשון (דף ו' ע"ב), מאי לשון רביעי דבר שרובע את הקרקע.

מנוחת השבת]. ויש להעיר על מה שביאר בפירוש המיוחס לרש"י – שבעיתם היינו משום שבליילי רביעיות ובלילי שבתות אין טורח לבני אדם דאינם הולכין אז בדרכים מפני המזיקין. שמתוך מה שנתבאר נראה לכאורה לומר להיפך – שלפי שאין הולכים בדרכים, לכן מצויים המזיקין. וזהו כוונתם בפרק עשירי דפסחים (דף ק"ב ע"ב), שרבי חנינא בן דוסא סילק מן היישוב את השידה אגרת בת מחלת, ושבק לה לילי שבתות וליילי רביעיות. והיינו לפי שאז אין מצויים האנשים עזב לה זמנים אלו. ועיין פרק עשירי דפסחים (קה ע"א) שאמרו: אמרי בני רבי חייא מי שלא הבדיל במוצ"ש מבדיל והולך בכל השבת כולו, ועד כמה? א"ר זירא עד רביעי בשבת ... חדא בשבתא תרי ותלתא - בתר שבתא, ארבע וחמשה ומעלי יומא - קמי שבתא. [ולפי זה מובן עניין ה'שני וחמישי', כי נמצא ששני וחמישי עומדים באמצע כל ג' ימים של עבודה, ואז זה השיא. ולכן הוא זמן השוק והדין כפי שמצאנו בש"ס]. וגם היום יש נוהג, ופעם זה היה נהוג יותר [ע"פ החוק הבריטי], לסגור חנויות בשלישי בצהרים.

מספרים שלוש ושבע במניין שנים

וכן לגבי שנים מצינו מספרים אלו זמני שביתה, ככתוב בפרשת ראה, מקצה שלש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך וכו' מקץ שבע שנים תעשה שמיטה, והיינו שבשנה השלישית שמיטה מועטת לתת המעשר לעניים, ובשביעית שמיטה גמורה. ולפי פשט המקרא אין מעשר עני אלא בשלישית ולא בשישית, ובתלמוד ירושלמי פרק חמישי דמעשר שני (דף ל' ע"ב), למדו שנה שישית מדרש הכתוב, יכול פעם אחת בשבוע וכו'.

וכן עבד עברי שעובד שש שנים ויוצא בשביעי הוא משנה שכר שכיר, ככתוב בדברים ט"ו י"ח, עי' ר' אברהם אבן עזרא שם.

ה. ארבע ושבע בקין הגלות

אמנם כן מצינו מספר ארבע ושבע חוזר בענין חישובי הקץ. שבקץ גלות מצרים הכל לפי מספר ארבע, שקיים גם במספר המאות וגם במספר הדורות, וכן במדבר היו ארבעים שנה, וידוע כמה ענינים בפסח הנעשים כנגד המספר ארבע.

ומאחר שבאו לארץ ישראל, יש את מספר השבע, שירמיהו התנבא שמלכות בבל תהיה שבעים שנה, ואח"כ ה' יפקוד את ישראל. וכבר נרמז בתורה בפרשת בחוקותי הקשר לענין השמיטין. [ומצינו גם בכל הענין שם שמכה אותם שבע על חטאתם]. ובדניאל ענין השבועים שבעים. ושהשבעים הוא סוד מרומז בתלמוד פרק רביעי דסנהדרין (דף ל"ח ע"א), אין בן דוד בא עד וכו' נכנס יין יצא סוד. ועי' פרק רביעי דתענית (דף כ"ט ע"א), כשחרב בית המקדש בראשונה אותו היום ערב תשעה באב היה ומוצאי שבת היה ומוצאי שביעית היתה וכו' וכן בשניה, ובפרק שני דמגילה (דף י"ז ע"ב), מתוך שעתידין ליגאל בשביעית לפיכך קבעה בשביעית וכו' בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא וכו'. ועי' גם פרק עשירי דסנהדרין (דף צ"ז ע"א), שבוע שבן דוד בא בו וכו', ועוד שם, כשם שהשביעית משמטת וכו' אין העולם פחות משמונים וחמשה יובלות וכו'. ועי' משנה פרק שני דעדיות. ועי' ביאור הגר"א בפרק חמישי מספרא דצניעותא, ודע שכל אלו הימים הן רמז לששת אלפים שנה וכו' ומכאן תדע קץ הגאולה וכו' ומשביע אני את הקורא וכו' ויום השביעי רומז על אלף השביעי וכו']. ועי' תלמוד ירושלמי פרק עשירי דפסחים (דף ס"ח ע"ב), מניין לארבעה כוסות וכו' כנגד ארבע גאולות וכו', ועי' בבלי שם (דף קי"ט ע"ב), אומר לו לדוד טול וברך וכו'.

וכבר בכניסה לארץ מצינו בתלמוד ערכין (י"ז ע"א) את מספר השבע כקובע את סדר הזמנים, "מדשבע כיבשו שבע חילקו". וכבר נודע שהרב מבריסק זצ"ל הראה מכאן עד כמה רחוקים אנשים להבין את מחשבת התלמוד. והחזו"א כתב על כך, "כגון זה צריך רב, מה ענין כיבוש לחילוק". ובאמת אין הדברים כאן ע"פ הגיון טכני אלא ע"פ סוד מספר השבע.

נספח

מספרי ימים במקרא:

1 : 70 פעמים.	1 : 14 פעמים.	41 : 3 פעמים.
1 : 150 פעמים.	1 : 21 פעמים.	4 : 4 פעמים.
1 : 180 פעמים.	4 : 30 פעמים.	1 : 5 פעמים.
1 : 390 פעמים.	1 : 33 פעמים.	5 : 6 פעמים.
1 : 1290 פעמים.	9 : 40 פעמים.	38 : 7 פעמים. [39/ פעמים].
1 : 1335 פעמים.	1 : 50 פעמים.	8 : 8 פעמים. [9/ פעמים].
1 : 2300 פעמים.	1 : 52 פעמים.	5 : 10 פעמים.
	1 : 66 פעמים.	1 : 11 פעמים.

ראה אברהם את מקום העקידה	בראשית	3
דרך בין הצאן שאצל בני לבן ליעקב		
נודע ללבן שיעקב ברח		
הרגו שמעון ולוי את שכם		
יום הולדת פרעה ודן את השרים		
יוסף אסף את אחיו למשמר		
הדרך במדבר לזבוח לה'	שמות	
מכת חשך		
לא מצאו מים במדבר עד שבאו למרה		
הכנה למעמד הר סיני		
הנותר מהשלמים ישרף	ויקרא	
הדרך שנסעו מהר ה'	במדבר	
הזיית טמא מת		
עברו את הירדן	יהושע	
התחבאו המרגלים מהרודפים		
ישראל גילו שגבעון רימום, וכאו עליהם		
התייאשו הפלשתים מלגלות את חידת שמשון	שופטים	
אכל האיש בעל הפלגש אצל חותנו		
נצחו איש ישראל את בנימין		
לא מצא שאול את האתונות	שמואל	
יסתר דוד עד שיבדוק יהונתן את אביו		
דוד חזר לצקלג		

המצרי שמצא דוד לא אכל		
שמע דוד שמת שאול		
דוד הורה לעמשא להזעיק את איש יהודה		
דבר על סספר דוד את ישראל		
נולד בנה של האשה הזונה אחרי לידת הראשונה	מלכים	
לקח רחבעם להתייעץ		
בקשו את אליהו בעלותו השמימה		
יעלה חזקיהו מחליו לבית ה'		
יקימנו ונחיה לפניו	הושע	
הביאו מעשרותיכם	עמוס	
יונה במעי הדג	יונה	
מהלך עיר נינוה		
צום אסתר	אסתר	
חנה עזרא בנהר אהוא	עזרא	
ישבו עולי עזרא בירושלים עד שפעלו		
מי שלא יבוא לירושלים יחרם ויבדל		
ישב נחמיה בירושלים עד שפעל		
אכלו עם דויד הבאים להמליכו	דברי הימים	
יהושפט ועמו בזזו מהאויבים		
מתנים את בת יפתח	שופטים	
רצה האיש בעל הפלגש ללכת		4
שקלו הכסף אחר בואם לירושלים	עזרא	
יהושפט ועמו ברכו את ה' בעמק ברכה	דברי הימים	
האיש בעל הפלגש הלך	שופטים	5
לקטו לחם משנה	שמות	
ימי בריאת העולם ועשיית מלאכה בשבוע		6
כיסה הענן את ההר		
אכילת מצות	דברים	
הקיפו פעם אחת את יריחו	יהושע	
ימי בראשית ושבת	בראשית	
המתנה עד תחילת המבול		7
המתנת נח בין שליחת עוף		
משתה לאה		
הדרך שלבן רדף אחרי יעקב		
אבל יעקב בארץ כנען		
וימלא אחרי הכות ה' את היאור	שמות	
חג הפסח, אכילת מצות וחג הסוכות		
מקרא קודש של חג המצות		

	יהיה הולד של בהמה עם אמו	
	ה' קרא אל משה מההר	
	ימי מילואים בהקמת המשכן ושל כהן לדורות	
ויקרא	הסגרת נגע	
	המצורע יושב מחוץ לאהל	
	טומאת זב זבה ונדה, יולדת זכר בועל נדה וטמא מת	
במדבר	טהרת נזיר שנטמא	
	תכלם שבעת ימים שנאמר למרים	
	הזיית טמא מת	
יהושע	הקיפו שבע פעמים את יריחו	
שופטים	משתה שמשון, אמרו הפלשתים לאשתו לפתותו	
שמואל	יחכה שאול לשמואל בגלגל	
	בקשו אנשי יבש גלעד זמן מעמון	
	צמו אנשי יבש גלעד על מות שאול	
	מת בנו של דוד	
מלכים	עשו את החג בחנוכת הבית פעמיים	
	מלך זמרי	
	חנו ארם מול ישראל	
	דרך שהלכו שלשת המלכים בלא מים	
יחזקאל	ישב יחזקאל משמים בתל אביב	
	יכפרו על המזבח	
ישעיהו	אור החמה יהיה	
איוב	שתקו חברי איוב עמו	
קהלת	תן לו חלק [לי"מ בפס' תן חלק לשבעה וכו']	
אסתר	משתה אחשוורוש לכל העם	
דברי הימים	החלפת משמרות השוערים	
	ימי שמחה בזמן חזקיהו אחר חג המצות	
בראשית	ברית מילה	
שמות	אחר הלידה תנתן הבהמה לה'	
ויקרא	ה' נראה אחר המילואים	
	המצורע הזב והזבה ונזיר שנטמא מביאים קרבנות	
	מקרא קודש שמיני עצרת	
מלכים	שלמה שילח את העם מחג חנוכת הבית	
יחזקאל	יעשו הכהנים קרבנות אחר כפרת המזבח	
קהלת	תן גם לו חלק [לי"מ בפס' תן חלק לשבעה וכו']	
דברי הימים	קדשו את בית ה' בימי חזקיהו	
שמואל	נגף ה' את נבל	10

ירמיהו	דבר ה' עם ירמיהו אם לרדת למצרים		
דניאל	המלצר ניסה את דניאל חנניה מישאל ועזריה		
עזרא	נחמיה היה משקה יין להרבה		
דברי הימים	יהויכין מלך 3 חדשים ו-10 ימים		
11	מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע		
14	מלכים	עשו את החג בחנוכת הבית	
20	שמואל	ספרו את ישראל 9 חדשים ו-20 ימים	
21	דניאל	שר מלכות פרס עמד	
30	במדבר	בכו על אהרן	
	דברים	בכו על משה	
	דניאל	דריוש אסר את התפילה	
	אסתר	לא נקראה אסתר למלך	
33	ויקרא	טהרה לזכר	
	בראשית	המטרת המבול	
40		המתנת נח לפתיחת חלון התיבה	
		ימי החנוטים	
	שמות	היה משה בהר לקחת לוחות ראשונות ושניות ולהתפלל על חטא העגל	
	במדבר	המרגלים	
	שמואל	גלית חרף	
	מלכים	הלך אליהו בכח האכילה עד חורב	
	יחזקאל	יחזקאל נשא את עון יהודה	
		נינוה נהפכת	
	50	ויקרא	ספירת העומר
	52	עזרא	נשלמה חומת ירושלים
66	ויקרא	טהרה לנקבה	
70	בראשית	בכי מצרים על יוסף	
150	בראשית	גבורת המים במבול	
180	אסתר	משתה אחשוורוש לשריו	
390	יחזקאל	יחזקאל נשא את עון ישראל	
1290	דניאל	מעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמם	
1335	דניאל	אשרי המחכה ויגיע	
2300	דניאל	עד ערב בקר ונצדק קדש	